

כת:

עין משפט
נר מצוה

בכל מערבין פרק שלישי עירובין

מסורת הש"ס

[illegible]

הנהגות הב"ח

(א) נח' ומיחל נסות
נ"ב ומיחל נסון מיחל
כלומר יבש הכסות. ערוך
ערוך נסות: (ב) שם אחר
ר' חילקא אמר ר' יהודה
הורה ר' חנינא: (ג) רש"י
ד"ה לא הוזכרו וכו' בפ'
מקום. נ"ב דף נג ע"א:
(ד) ר"ה וסיגט וכו' דלא
אמר הכי:

לעזי רש"י

פרי"ט, סטוגן, ווי"ל
[בולייל"א], אגודת
עשבים, פיישול"ש
(כס"א), שעועיות.

מוסף רש"י

[illegible]

בית חנאל (המשך)

[illegible]

דבדבונטיסא: בחזן שגדל בנשים דכויל עמלא אלל לכו: כסות גדל
 בסחימי ואין לו שורס בקרקע אלס מחסימי למח: **כסות גמר פרי:**
 ונקרא פרי: **דקטיל לסימסא:** שקולצין דיחסימי ומיימח כסות אלמא
 ויחי אל ינקא מארעא אל דריא: **קור:** דבר קר הנוסע על הדקל בכל
 שנה וקודם שיגיעו ימות הגשמים
 ויתקשה ויפשה עץ קר ליה קור וטוב
 למלכל הוי: **ניקח ככס מעשר:**
 דפרי מפרי וגדולי קרקע קור: **אזינו**
מעטא טומאס אזולין: ואפילו חישב
 עליו להכבילו דלאו אזול הוי: **הוא:**
 פרי הוי **הוא כעץ כו:** לקמן פריך היינו
 מ"ק: **אלס טעמטורות מן המעשר:**
 דלא נגמרה מלאכתן ולתנא קמא
 סיבות דלכל מייל פירות יניחו
 ומדקתי טעמאות טומאס אזולס
 אלמא אזול יניחו: **הסס:** דקתי
 מטמאות: **דניסמני:** דקלים וזכרים

שעשין כפניות ואזים נעשים חמירי
לעולם וכפניות הוא גמר פירא
ולקוטין אוןן נניון והנה אורכל
נייבו וכי קאמר רב נדקלים נקיבות
כפניות שלןן נעשים חמירי הלכך
אכתי לא גמר רבי הוא: **ל: הוורדו**
וכו. בתוספתא כשעית (פ"ה ה"א)
ומימי' בגמרא דפסחים בפרק מקום
שנהגו **ו** אורכלים בתנאים עד שילנו
פני ביטורי רבי יהודה אומר כ':
ביוטורי מקום: **פגי.** תנאים
שלן תפסלו: **אזים** הן כפניות
הכן דעובינא כולם וזכרין הן ומשום
הכי חייבין במעשר דגמר פירא הלא
וכל שכן דגמר פירא הוא לשאר מילי:
ויבטול למקן. חף על פי שעשיו
כקטנותן מןן הן אכלן לענין עירוב
בעין מדי דחוי כהניא שעתה הו
הא לא מתקיימו ולענין מעשר משום

דלל גמר פירא הוה: קטנים חייבין
 משום מרים: חילוק גמר פירא שטלן שכשגלגין
 נעשין מרים: ודגולים: ממוקדן
 ממעשר דללו אכל ניהו: ממוקדן
 קטנים פטורין. דלל נגמר: וזו
 לפסול. מרים בין דגולים ובין קטנים
 גדולים דלל אורכלא קטנים דלל פירא:
 שלקו. מבושל הדנה: וטיגנו.
 בשמן פרי"ש בלל". לרבי יהודה אפי'
 שלקו וטיגנו אינו טמא ותנא קמא אס'
 שלקו וטיגנו מטמא דלל (ו) אמרי הכה
 הוה כעין: טור ששלקו מטמא. אבל
 בארבעה גירסא: וטיגנו אפי'
 במחשבה גירסא. וכיון דמחש'ה
 שליקא לעור כ"ש לקור דחוי לאכילה
 מעיקרא: בדרס איבא ביניהו. למא
 קמא בורא פרי האדמה לרבי יהודה
 שחל דסופי הקשות: דאפסא
 דפוגלא. לאוכלו כשהוא רך: כשום
 בכה. היא לה מוון ב' שערות
 דמרתין לקמן (דף פ:) מוון שתי
 שערות לעירוב: דאויולא. ווייל
 בלל". אגודות ירק שבורין האכרים:
 קילא. קלא של עשב וקסא ענן:
 לקרי"סא. כפרים' לרלות מבזאמח:
 בשל

ת' וחזיו מערבין בהן
 רב יחיאל כמלא היד' הכא נמי כמלא היד' חזיו בכמה
 דאיכרי אמר רב חלקיה בר טוביה מערבין ב' בקליא
 כמלא היד' רבי ירמיה נפק לקייריתא בעו מיניה מהו
 מרו ליה הכי אמר רבי ינאי ב' מערבין בפולין לחין וכמה
 חין איני והאמר רב חסדא סילקא חייא קטיל גברא חייא
 ההוא

ראשונים שלא היה להם פספסין. הקשה ה"ר שמעון א"כ מהלא טעמא נמי פלפלין חייבין במעשר ואם כן מטמאין טומאת אוכלין דהא בזה תליא דאמרינן בפ' (מדה דף נ"ג:) והתם בגמרא למימין נמנו וגמרו שאין פלפלין מטמאין טומאת אוכלין וי"ל דהא ברגורגרי חייב במעשר ללא משום דמטבילין בו אלא משום ששחקין אותו חיי למיכל בעיניה אבל אין רגילות לשחקו כדי לאוכלו בעיניה אלא כדי לטבול בו אבל פלפלין ש"ס כי שחקו להו חוץ בעיניהו ופטורין מן המעשרה:

ויהא' לא נפר פירא הוא. וזה
דלמר רב יהודה אמר רב
בשם ר' חזוני מברכין עליהן כפי"א
הא לוקימנא דגנוניתא:

הוא מארעא קא מרבי
 "והלכתא כינוקא דבי
 פירי והאי לאו גמר פירי
 מארעא קא רבי והאי
 כשות נבוי מארעא קא
 רבמלינין לה להיומא
 דקמלינין ווי יומא

ובכפניות אין מעשר
בכסף מעשר. ואין
ובכפניות נקחות בכסף
מומאת אוכלים רבי
הרי הוא כעץ לכל רבי
מעשר ובכניות הרי
אלא השפמורות מן
אי הכי ביה לימא ר
המנשר וההניגא אמר
הואיל וראוי לשתק ע"ה האור.

ויקור אף על גב דחיי ע"י
 שפליק וטיגון כע טמא טומאת
 זולתין משום דהוי כען בעמלא אלא
 דחיי ע"י שפליק כמו עור דכסמק
 זולת הכא דכקל יכול למתקן חשיב
 זולת זולת קודם מיתוק טמא
 וטומאת זולתין: זה וזה פספור
 ואמר זה זה חייב אמריס
 גדולים וקטנים קאי אבל אין לפרש
 דקאי אקטנים מרס וממוקס דכסוף
 פ"ק דחולין (דף סה:) גרסין ברוב
 פספסרס ולמ"ד (דף סה:) לחיוב גדולים
 למאי חזו:

איכא בנייהו ברבא. דלמנא קמא מנרן צפא"א ואע"ג דלעמין ברבא מיקרי פרי מכל מקום לא חשיב לטמא טומאת אוכלין: מלי

אבי' שלקו וטגנו איכא בינייהו מתקין לה רבא
משלקו וטגנו לא ורתניא "העור והשיליא אינן ממין
עור ששלקו ושיליא שחיטב עליה מטמאין טומאה
רביא איכא בינייהו ברכה דאתמר "קור רב יהו
האדמה ושמואל אמר שהכל נהיה בדברו רב יהו
האדמה אוכלא הוא ושמואל אמר שהכל נהיה
להקשות לא מברכין עילייה בורא פרי האדמה א"ל
שיטנא כוותין מסתברא דהא "צנון שסופו להק
בורא פרי האדמה ולא היא צנון נמעי אינשי אלא
לא נמעי אינשי אדעתא דקורא ואע"ג דקלסיה שמואל
כוותיה דשמואל: גופא אמר רב יהודה אמר רב כש
ימברכין עליהם בורא פרי האדמה כשות בכמה כדאמר
אמר רבה בר רב הונא בר יצחק אמר רב כמלא אוזלת
בקליא ס"ד אלא בידקא דקליא וכמה אמר רב יחיאל
לערב בפולין לחין לא הוה בידיה כי אתא לבי מדרשא
אמר רב יחיאל כמלא היד אמר רב המנונא "מערכין בתרדי

ולין פרק ראשון בשקדים המרים הואיל ויכול לתקן על ידי האור. והא דאמר ר' (וייתכן) הוא כעץ כלל בדביו, היינו תנא קמא דאמר אין מטמא אוכל. ואמא אביי לפרק שלקו ד' סבר אפילו שלקו וטיגנו אינו מטמא אוכלין, (שארצ'ס) שהעור אינו אוכל כיון דהא עץ יצגו מיטמא. וי' דהא רבא אמר פריקא דמרתגא עור ששלקו וטיגנו שחשיב עליה מטמא אינו אוכל. וי' דהא רבא עשה אוכל. אמר רבב ברכה אימא כיעיורו. ר' יהוד' סבר כיון

[illegible]

רבינו חננאל

וזע גרונל פאר חור. איר
 יוזן שאטונטע און איר
 זיין מילפליטן שוועקן איר
 גרילע וועטנדיגן ביס
 צו אן אקטאקע, ביסע
 מערבן עליה מורא פאר
 הארעם, טראגט איר
 ריז, האט זיין גרונל
 וועבט און ווייבט שראט
 איר גמר מירא (מירא),
 אכל (חור) [זיין] שכל
 איר ברבור איר און
 פליכט אסר איר און
 מערבן מתוך דערסא
 צוויקאמט, ונס און
 כספיות. אקטאקע
 כספיות לא, וזהו איר קוק
 אלטער יאקו בכספ
 מעש, ריז איר טמא
 טומא אכיל, כפיות
 יקוחט כפיות מעש
 טמאן טומא אכיל
 כד, ופרקין יו איר און
 בריחא כפיות איר און
 כפיר אן בריחא און
 שפרורן אן מעש
 כפיות, יו איר
 המעשיות הללו שרצאן
 בנין מעשיות הללו
 כפיות, יו איר און
 זיין [שפרורין] אכיל
 אכיל כפיות (אכיל)
 און מקטין להגמר

תמימים. אבל ארזי הקיר
כפתיים. התוצאות אצל
ניסן. שראיתם להיות
תמימים. כעשרי שנים
חשובים ולא נגמרים.
אקשנין א"ר הכי נגמר
נימא ר' יהודה טורח מן
המשרד, ודחתה א"ר
יהוד' אל החברין פד
בדחיותי אלל לעינין
משפח. בנתינוי. פ'
מקם. אחיני בדבובניא,
פ' סוס. ר' יהודה
פ' כיון שכן דרכם
להאכל חייבין כפתיים.
שכבר נגמרו מלאכת.
האכ מן כפתיים דעניני
יהוד' נגמרו מלאכת.
אמאי שריתון מן המשרד
א"ר יהודה. ודפקתי.
לעיל דענין ארזי אלל
כפתיים שריתון קת'
וכי קת' כפתיים דר' הן
ספרי לעינין. טומאת
אכילין קת' א"ר טעמא
הואי ויכול לקחן על' ארזי
אורל ולשכותן אכיל.

וכר' יוחנן דאמר בשחיטת
יהודי קוד דהוא אנומר הו
ושיגנו אימא בנייהו. דר' י
הוא. וחנא קמא סבר כיון
טומאת אוכלין. אע"פ שה

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones